

Втори път вече бивамъ свидѣтель на грозната сцена при отстъпване послѣ несполучливъ бой. Прѣди деветъ мѣ-
 еци, на 17 октомврий 1876 год., азъ вземахъ участие въ
 боя съ турцитѣ на Джюнискиѣ височини, случвало ми се е
 а виждамъ и, за жалость, лично да участвувамъ въ безрѣд-
 ното, по скоро бѣгство отъ колкото отстъпване на разбити-
 ѣ сърбски войски. Мъчно е да се разкаже това чувство,
 което ви обзема като гледате цѣли маси хора готови да
 се жертвуватъ и подъ влиянието на несполука, като че е
 амахватъ вълшебния жезлъ, губятъ воля, разумъ и се пре-
 вращатъ въ безмисленна, безпомощна тѣла, да се удържи
 която и да ѣ се повлияе нравствено, става въ извѣстна
 минута работа съвсѣмъ невъзможна. Освѣтъ това, човѣкъ
 нѣма възможность да владѣе себе си при такава обща демо-
 рализация. Тѣй бѣшъ при преминаването чрѣзъ Морава,
 тѣй бѣше и въ първитѣ минути на отстъпването отъ Стара-
 Загора, въ тукъ, за голѣма жалость, безрѣдницѣ се уве-
 личваха още по много отъ жителитѣ на града, които извър-
 шиха ужасното си отстъпване наедно съ насъ въ време на
 самия бой. Една частъ отъ населението, която неповѣрва на
 нашитѣ съвѣти, остави града още въ началото на боя. Пъкъ
 въкой си, като си натоварише покщнината на колата чѣка-
 ле по нататашнитѣ събития, нѣ бѣле готови всѣка минута
 да избѣгатъ и най послѣ тия, които най повѣрваха, тѣ и
 най много пострадаха, защото останаха въ града до послед-
 ната минута и потърсиха спасение само тогава, когато края
 на боя стана очевиденъ. Въ числото на последнитѣ имаше
 много бѣженци отъ съседните села. Тѣсния планински пътъ
 се натрупа, въ пълната смисълъ на думата, съ кола и бѣ-
 женци: тѣли отъ жени, дѣца, старци, разбѣркани съ отстъп-
 вающитѣ войници, лишаваха насъ, началницѣ на отдѣлни-
 тѣ части, отъ всѣкаква възможность да запазимъ какъвъ
 годъ рѣдъ. Безрѣдници страшни! Тукъ виждашъ синъ води
 немощния уморенъ старецъ — баща, по нататѣкъ безумната
 майка се хвърля отъ горѣ ви и иска, да ѣ се върнатъ за-
 губенитѣ дѣца, а тамъ цѣла згавъ сирачета съ плачъ тжр-